

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

('Απὸ τὸ περιόφημο βιβλίο τοῦ ἴατροῦ ΛΟΓΚΡ, διευθυντοῦ τῆς εἰδικῆς κλινικῆς τῆς Ἀστυνομίας Παρισίων)

Οι άνθρωποι που θέλουν νάξεψουν όποι τόν εσαύτε τους. Ή ευδύνη τῶν μεγάλων συγγραφέων. Έλλειστικά όποις πάσματα τοῦ Φαρρέρ και τοῦ Μωπασάν. Οι μερφινεκούνινσες. Η πολλάκι λήρης δηλητηρίων. Ποιεὶ γίνενται μερφινομανεῖ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καθώς μπήκαμε μέσα στὸ διποτοπείον, ὁ γλύπτης δὲν γύρισε τὰ μάτια του νόμιμα κυττάξι, οὐδὲ κάπι φάντα πως μάς ἀντέλλει· Κάτινε τὴν πάτη του, παραδέμενός στὸ πάθος του.

Αὐτὴ ἡ σηνάντησίς μου με τὸν μεγάλο ἔκεινο γλύπτη, τοῦ διποίου ἐθαύμαστα τὰ ἔργα, μοῦ ἀναστάτωσε τὴν καρδιά. Ἐξαφνα τὰ μάτια μου ἔπεσαν σε μᾶλλον ἐπιγωφῆι ποὺ ἤταν γραμμένη μὲ κιμωλία στὸν τοίχο :

«Ω δυνατὸ δπιο, ἐσὺ μόνο ἀνακαλεῖς στὴ ζωὴ τ' ἀγαπημένα μας πρόσωπα ποὺ ἀπὸ καιρῷ πειὰ τὰ σκεπάζει τὸ κῶμα τοῦ τά-

Σεβόμενος τὴ μεγάλη διαστυχία τοῦ γλύπτου, ἔφυγα χωρὶς νὰ πᾶ λέξει...»

* * *

Ἐπίσης πολλές φορές οἱ ἄνθρωποι γίνονται τὸ ξικομαγεῖς, γιατὶ δένονται νὰ ξεργύνουν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν τους τὸν ἴδιο... Νοιώθοντας δηλαδὴ οὐ δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ ἡ ζωὴ καὶ η φύσις μὲ δῆστα τὸν δινεῖ. προσπαθῶν μὲ τὰ νωρακτικά νὰ δημιουργήσουν αὐτοὶ ἔναν κόσμο τῆς δρεσειάς των, μέσα στὸν οὐρανὸν νὰ ζῶνται μὲ τὰ ἀπραγματοτοῦτα ιδινιά τους... Τέλος, τοξικωμανεῖς γίνονται καὶ οἱ ζωαρμένοι, οἱ συντρόμμενοι, εἴτε σουματικῶν, εἴτε θηλωδῶν, ἀπὸ τὴ ζωὴν. Ή μοφήν, δηλητηριό τονιστικὸ δόσο καὶ καταπολεμντικό, τοὺς δίνει, γὰρ λίγο ὅμως καιροῦ, διὰ τοὺς λειτεῖ ἀπὸ τὸν ὄργανισμό τους, λίγην ἐνεργητικότητα. Μά, ἀλλοιούντο, ή ἐνεργητικότης αὐτοὶ δὲν είνε παρὰ ἐπιφανειακή καὶ προσωφική καὶ ἔξαγοραζέται σὲ λίγο μὲ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ποὺν κούρσατο. Ο μοφωμανής, νομίζοντας τὼς ἀπέττητος καινούργεις καὶ ἀτέλειωτες δινάμεις, τίς καταστατεῖ μὲ διστοιχία καὶ ἔξουθνωντεί ἐπι τὸ νευρικό τον σύστημα, ποὺ είνε ηδη ἥτιον, μεταβάλλοντας τὴν κούρσατο του σὲ παρανοία!...

Ἐπίσης καὶ ή φιλολογία, οὐ μεγάλοι συνγραφεῖς δηλαδή, ἔχουν τεραποτία εύθυνη για τη σημειωνή ἐξάλεψαν τῶν δηλητηρίων. Τί θέλετε νά κάνη ένας ἀπλούστας ἀναγνώστης, μία διαβαστή σελίδες, σαν τη παρακάτω, τοῦ Κλάδου Φαρεόρ καὶ τοῦ Μωπασάν, οἱ διόπι έκθεταν τὰ δεῖα(;) ἀποτελέσματα τῶν δηλητηρίων; 'Απλούστατα, θὰ θελήητε νά τα διασθανθῆ καὶ αὐτός, χρησιμοποιούντας μορφήν, ποσαΐην ή αιθέρα.

·Όριστε τί γράφει ὁ Κλώντ Φαρρέλ :

«Ω ! νὰ νοιώθη κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή

σκεία, ή Ζωή ἀπήλλαξε τὸν Κονσταντίνο ἀπό κάθε συγνοιῆς προχρέως ἀπέναντι της. «Υπέργονον μάλιστα συχετός και μια ἐπιστολὴ πρᾶξι, τὸ «Σύναψισμὸν τῆς φίλιας», ὃντος τὸ ἀπεκάλυπτο, διὸ τὸν ἀποτοῦ οἱ δεσμοὶ τῶν διοι σινέγοντο μετεβάλλοντο στὸ ξένης σε ἄποιδες δεσμοὺς φύμας».

Ἐτσι ἡ Σκλήραινα ἔλαβε πειά ἐπίσημη μέσοι μέσα στὴν Αἰγ. τὴν ἀπολογίαν ἀναστὰ καὶ βασιλίσσα καὶ ἐμφανιζόταν σὺς ἀντοχούοις τοιτές.

χρωτούσεντες πάλις.
'Η Ζωή τα ἔβλεπε ὅτι αὐτή γοητεύειν καὶ χαμογελῶντας. Φιλοῦ-
σε μὲν σποργή τη Σπλήναρα κάθε φορά ποὺ τὴ συναντούσε ν' ἔται,
μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γνωσκάν, ὁ Κωνσταντίνος Μονούχος ζόδιος
εύτυχισμένος. Διεισθήτης κάλιστα καὶ τὰ βασιλικά διαμερίσματα σέ-
ργα τὸ διάστημα ὃντος η Σπλήναρα κατέβασε.

Μονάχα δ λαος της παροτρησινής δέν ήταν καθόλου ενχωρισμένης από τον παρδούσο τροπή δεσμών. Μια μέρα πού ο Κονοσταντίνος επόρεστο σε μια στοις "Αγίους Απόστολους, μια φορή άνωστέρα επέβανε από τα πλήνθη τη στυμή ο μέτωπος του έβγανε από τα παλάι:

— Λέν νέλιους τή Σχλήμαν απότομάτεια... Δέν θέλουμε νά πεθανων έξ ατίας της ή μητέρες μας Ζωή καί Θεοδώρα...

ηκαν στὸν ἔξωστη τῶν οὐρανῶν
αἱ ἡ Θεοδώρα καὶ καθησυ-
άνισαι τους τὸ ἵππο

*Tὸ ἄνθος τοῦ δηλητηριώδους μήκονος,
ἀπὸ τὸν ὄπιον γίνεται τὸ ὄπιον.*

νά λιτφόρωνται άπο τά δεσμά της σαρκός του και νά γίνεται, μέ
μερικώνς γονφηζέων δύπον, ήθωρ, βασιλέων. Θεός!... Νά γονι-
θη τό υπέροχο δηλητήριο να τον κάνη Νέωντας. Να πολεόντα η
Πραξιτέλη, κατά την ἀρέσκειαν του!... Νά την λιγυρήν από την
πετενίη έψη και να τον ύψωνται σ' ἄλλους κόσμους.... κτλ. κτλ.

Ορίστε κ' ή έντυπώσις τοῦ Μοτασσόν μετά τὴ γρῆσι τοῦ διπτοῦ :
„Μοῦ φαινότα πῶς ὅλο τὸ σῶμα μου γινόταν ἐλέφορδ, ἐλέφορδ
σὰν τὸν ἄρεον, κ' ἔσπατόστων... Σὲ λίγα ή ἀλλόκοτα καὶ γονετεύ-
κη αἰσθησίας τοῦ νεονύ πον εἶχα μέτα στὸ σῆθος μου, ἀπλώθηκε
καὶ στὰ μέλη μου, τὰ ἕποντα ἔγιναν τόσο ἐλαφρά, σαν νά είχαν δια-
λυθῆνται σάρκες μου καὶ τὰ ἔποντα μου καὶ νά μοι εἴχε μείνει πολὺ ή
ἐπιδερμίς.“ Ἐξέλεπτα τῷρα τὰ πράγματα καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἐν-
τιμοδαμά μ', ἐναν καινούργιο τρόπο καὶ εἶχα τὴν συναίσθησί δέι μο-
ν αὐτὸς ὁ τρόπος ήγνων ἀλήσινος... Μοῦ φαινότα πεια πῶς εί-
χα γίνει κυρίως τῆς Εντυχίας. ***

Οι τοξικομανεῖς, κατά τὸ πλείστον, δὲν περωρᾶζονται σ' ἔνα μονάχα δηλητήριο. Ή ζητοῦσι τοῦν ὀνός δηλητηρίου προσαλεῖ καὶ τῇ χρήσει τοῦ ἄλλου. «Εταῖ, μετά τὴν μοργάνην, ξέρεται ἡ κοκαΐνη καὶ παρουσιάζεται ὁ λεγόμενος «μεθαφρακούακινιός», πράγμα ποὺ συμβαίνει συντητά. Μετά τὴν κοκαΐνη τὸ ἀλκοόλ, ἢ αὐτῷ, τὸ βερούντα, ἢ γιωργάνη πτί. «Οταν δὲ ἐ-
ζαντηθοῦν δι', αὐτὰ τὰ δηλητήρια, οἱ τοξικομανεῖς δὲν διστάζουν νὰ χρησιμοποιήσουν, για νὰ κατεινάσουν τὸν δραγματισμὸν τούς, ὃ δύοτος διαρρώς θέλει καὶ νέα δηλητήρια, καὶ τὰ παραδόξα τοποθετοῦνται, διπλῶς τὴ βενζένα καὶ τὸ

Σπάνιες είναι ή περιπτώσεις τών το-
ξιομανέων, οι οποίοι περιορίζονται σ'
ένα μόνο δηλητήριο.

Μεταξύ τῶν δηλητηρίων, τὸ διπονό,
καὶ εἰδικότερα ἡ μοσχίνη, εἶναι τὸ δη-
λητήριο τῶν εἴνασθιτῶν καὶ τῶν εὐτά-
ταστῶν καὶ συνήνεστῶν τὴν χρηματοει-
δῆ ἀντότερα τάξις, οἱ διανομεῖνοι καὶ
οτεῖον
οἱ κατέλαβεν (ματρόι, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων. Ξωγάριοι καὶ
γλυπτα, πορφυρένοι καλπονοί, δικασταὶ κατὰ). Εἶναι τὸ δηλητήριο

τῶν ἀνωτέρων μὰ ἐκφυλισμένων ἀνθρώπων...

Καὶ αἱ ἐργασίαι τοῦ στην τελείᾳ τῆς χρονιῶν τῆς μαρφανῆς.
Οὐ μωφιανῶντις διάλεγε, γάρ νὰ κάνῃ τὰ ἔνεστι τούτου, τὰ πό-
εντόδοτα μέρη τοῦ σώματος τοῦ, αὐτὸν δηλαδὴ ποὺ μπορεῖ νὰ τα-
τοπισθῇ κρατῶντας τὴν σύγχρονα τῷ δέσι τον ζεῖ: Μηδούς, κνή-
μα, μπράστα, κουλακή ἢ φωναική ἐπαγένεται κτίση. Μερούς διως
zάνουν τὰ ἔνεστι τους καὶ σ' αὐτήν ἀνών τὴν παλέα τοῦ ρευμάτων.
Τίς zάνουν δὲ δῆ μόνον στὸ σπήτη τους, ἀλλὰ διον τοῦ ἀντίροπων,
φτάνει νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀνάγκη τοῦ δηλητηρίου. Αν βρισκονται
στὸ δύομά, ταπεινούν πιστὸ ἄπο νὰ δένδρο ἢ σ' ἓνα διμόσιο οί-
νοτριπο. Αν βρισκονται στὸ τραπέζη ἢ σε συγκρέτουσι, βρισκονται μι-
αρφανοὶ καὶ πλεύνονται μεσὸν σ' ἕνα ιδιαίτερο δοματίου ἢ στὸ W. C.
Μερούς διως μποροῦν καὶ zάνουν τὰ ἔνεστι μέσα ἀπὸ τὸ ρύπο
τους. Αὐτὸν διως ζεῖ ὡς συνέτει μολύνονται, μποτικαται καὶ γά-
ριαν τοῦ μαρφανοῦ στοιχείου.

γνώσαν, από την οποία επερχόταν ο Πατέρας.

«Η καθημερινός δόσης των παιδικούμανδρων λοιπόν» μάλισταν ως ένα γραμμάριο. Απέτις διώς είναι συνήθειεςνές δόσεις, γιατί επιφέρουν παιδικούμανδρες πού η δόσης των φτωνών τα 20 γραμμάρια την μέρα! Για νά λάβετε ή μά ίδειν οργετικούς σας άναψενούς δια έστατο έσπαστούγματα (παντηγκράτι) φτάνουν για νά σκοτώσουν έναν άνθρωπο.

Πολλοὶ μαρτυρίωνται κάνονται μᾶς μόνον ένεστι την μάρτια, μὲ
φθονη δύσι τοῦ ναρκωτικοῦ καὶ ἀλλού κάνονται πολλές μὲ μάρτυρες δό-
σι. Οἱ περισσότεροι κάνονται τίς ένεστει τον το-
βανδό για νὰ ζεσουάδουν τὸν βατὸν τους, ποι
πρὸ τον φαγητοῦ, την ρ' ονταζουν την δηξεῖ-
τους.

πολλοί ἀσώμι τις κάνουν ποὺν πάτη στή δουλειά τους, για νά τους περάσῃ ή νωθρότης, τὴν δύσια την προκαλεῖ ή μορφιών. Ἔτοι ο καθηγητής κάνει τὴν ἔνστη τοι πρὸς πάτη στὸ μάθημά του, ο γιατρός ποὺν ἀρχίσῃ τις ἐπισκέψεις του, ο λοιπότερος ποὺν πάτη στή Βουλή ή στη συνδι-
κα.

ΣΤΟ ΠΕΡΩΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέξεια-